

Carla Aalberse: Wat nu blijft zijn de plekken van verstillings in mijn leven (1997)

Sieth Delhaas

de Bazuin, 21 maart 1997

Carla Aalberse (49) werkt als praktijkassistente in een gezondheidscentrum, speelt met grote passie cello.

“Er is een fase in mijn leven aangebroken waarin een dynamisch bestaan van de laatste vijftien jaar tot rust is gekomen. Eind jaren zeventig ben ik vanuit de Randstad naar Brabant gegaan en heb van een oude boerderij een aangename woning gemaakt. Ik heb daar een biologische moestuin aangelegd, fruit geoogst en ik hield er dieren. Omdat ik via mijn vroegere werk als creatief therapeute een oud weefgetouw kon krijgen, begon ik tapijten te weven voor mijn huis.

Ik leerde weven en verven en ben tenslotte een eigen onderneming begonnen voor de verkoop van kleden en kleding en het geven van cursussen. Daar ergens is een breuk ontstaan in mijn levensverwachting. Ik had een opbouwende tijd achter me van bijna tien jaar, maar een mensenleven bestaat helaas niet alleen uit opbouwen.

Achteraf gezien heeft de omslag in mijn leven ook te maken met de ziekte van mijn moeder. Ik was haar echt aan het kwijtraken, het contact ging moeizamer en toen de boodschap kwam van de ziekte van Alzheimer, is die als een bom bij me ingeslagen. Ik wilde het niet geloven. Ik werd depressief, apathisch en lichamelijk ziek. Maar accepteren deed ik de situatie niet want ik had toch zo'n gelukkig leven! Ik mocht van mijzelf niet ongelukkig zijn. Mijn creativiteit liet me in de steek, maar ik hield me groot voor de buitenwereld.

Los laten

Door zijn werk kon mijn partner alleen in de weekends bij me zijn en in die periode heb ik mij door hem niet gesteund gevoeld. In een therapie, waarin ik alles heb doorgewerkt en geploeterd, werd me duidelijk dat ik weg moest en elders moest kijken hoe mijn pad verder zou gaan. Ik koos voor Den Haag, de veilige plek van mijn jeugd. Die tijd is intens treurig geweest; dat je van een mooi groot huis buiten op een zolderkamertje terecht komt! Gelukkig had ik de financiële ruimte om even te freewheelen en daarna heb ik werk gekregen in dit gezondheidscentrum.

In zo'n radicaal andere situatie was het voor mij het moeilijkste om het creatieve, waar mijn hart naar uitging, los te moeten laten en te moeten kiezen voor een vertrouwd instituut met patiënten. Het was een vorm van veiligheid waardoor mijn bestaan overzichtelijker werd.

Daarin past ook de woning, een etage nu, waar je de huur van weet. Allemaal nodig om mijn rust terug te vinden.

Cello

Ik werk parttime en heb daarnaast tijd om dingen te ontwikkelen die me werkelijk bezighouden. Dat is onder andere me regelmatig helemaal terugtrekken in mezelf om mijn ervaringen te verwerken. Iets nieuws is dat ik cello studeer. Het is een waanzinnig moeilijk instrument, maar het is een uitdaging waar ik rust bij vind. Vanuit die studie ben ik in een nieuw circuit van vrienden terechtgekomen. Ik denk dat het ondernemende wel terug zal komen, maar wat blijft zijn de plekken van verstillings die in mijn leven zijn gekomen en waar ik gelukkig mee ben. Je kunt het iets religieus noemen.

Mijn moeder is intussen overleden en met haar had ik een intense band door de muziek. Als ik het zo zwaar had, die nachten in Brabant, heb ik veel naar muziek geluisterd. Ik had, het is moeilijk onder woorden te brengen, een vorm van communicatie met componisten; ik vroeg hen mij te steunen.

Hun prachtige muziek raakte me diep in mijn ziel. En ik heb het idee, sinds mijn moeder is overleden, dat wij elkaar door die muziek, ergens in de ruimte, kunnen bereiken. Mijn spiritualiteit is vooral verbonden met de kunst: beeldende kunst en muziek.

De ervaring van ouder worden vind ik soms wel prettig. Het hoeft niet meer zo ontzettend rap allemaal. Lichamelijk ben ik vitaal en ik hoop dat ik voor mezelf kan blijven zorgen. Van sommige dingen baal ik wel. Bijvoorbeeld bij het cello spelen. Als ik jonger was geweest had ik veel gemakkelijker leren spelen.

Genieten doe ik van mensen om me heen, van de vriendinnen die ik hier in Den Haag heb leren kennen en de gemeenschappelijke dingen die we doen

Voor de toekomst heb ik plannen om met mijn broer en schoonzus, die al jaren in Frankrijk wonen, daar een deel van een huis te kopen. Misschien kan ik daar mijn weefgetouw en piano neerzetten. Ik ben een dromer van nieuwe wegen, die ik altijd weer wil gaan bewandelen. Eén van de heel prettige dingen van alleen leven is, dat ik mijn bestaan kan inrichten zoals ik dat zelf wil en met mensen met wie ik dat graag wil. En als je alleen bent, ben je ontvankelijker voor nieuwe impulsen waar je dan ook gemakkelijker op in kunt gaan.”